
Słup, st. 2 (znane w literaturze jako 3), gm. Środa Śląska, woj. wrocławskie, AZP 77-25/11

Informator Archeologiczny : badania 32, 93

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Przy południowej granicy, bezpośrednio pod humusem uchwycono obiekt 1 – ognisko zawierające dużą ilość fragmentów naczyń glinianych z XIV/XV w.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.

Badania nie będą kontynuowane.

ŚLUP, st. 2 (znane w literaturze jako 3), gm. Środa Śląska, woj. wrocławskie, AZP 77-25/11

- cmentarzysko ciałopalne kultury łużyckiej (III okres epoki brązu-okres halsztacki D)

Ratownicze badania wykopaliskowe przeprowadzone przez dr. Radosława Jarysza (Muzeum Regionalne w Środzie Śląskiej). Finansowane przez PSOZ. Przebadano powierzchnię 20 m².

Wytyczono 10 wykopów sondażowych, które miały na celu określenie zasięgu cmentarzyska. W ich obrębie odkryto 3 groby ciałopalne kultury łużyckiej (nr 29-31).

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Regionalnym w Środzie Śląskiej.

Badania będą kontynuowane.

SOLNIKI, st. 2, gm. Zabłudów, woj. białostockie, AZP 40-87/7

- osada kultury łużyckiej
- ślad osadnictwa wczesnośredniowiecznego
- nowożytnie stanowisko produkcyjne

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Dariusza Krasnodębskiego (Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk) przy współudziale badaczy z Instytutu Historii Narodowej Akademii Nauk w Mińsku na Białorusi oraz studenta Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu, Arkadiusza Koperidewicza. W pracach terenowych uczestniczyli studenci archeologii Uniwersytetu Warszawskiego oraz Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Badania miały charakter ratowniczy i prowadzone były w ramach budowy gazociągu tranzytowego Jamał - Europa Zach., finansowała je spółka EuRoPol GAZ S.A. Pracami wykopaliskami objęto obszar o powierzchni ponad 25 arów.

Przebadano 232 obiekty archeologiczne, w tym jamy związane z obróbką gliny, rowki będące pozostałościami naziemnych zagród oraz liczne doły posłupowe.

Na podstawie materiału zabytkowego wydzielono 2 fazy użytkowania stanowiska: pradziejową, związaną z kulturą łużycką oraz datowaną na okres nowożytny. Nieliczny materiał ceramiczny o chronologii wczesnośredniowiecznej wskazuje na krótkotrwałą działalność również w tym okresie.

Z fazy pradziejowej pochodzi 12 jam o różnej wielkości i funkcji. W ich wypełniskach oraz na złożu wtórnym znaleziono 210 fragmentów ceramiki oraz kilkanaście krzemieni.

Z okresu nowożytnego, oprócz dwóch palenisk oraz kilkudziesięciu jam o trudnej do określenia funkcji, pochodzi kilkanaście dużych jam do szlamowania gliny; tworzą one duże skupisko w najwyższej części stanowiska. Ich wypełniska charakteryzowały się obecnością warstw kamieni polnych, które w przypadku kilku jam tworzyły w ich górnych partiach zwarte bruki. Na dnie obiektów często zalegały fragmenty zbutwiałego drewna, w tym m.in. dobrze zachowana drewniana łopata. Z tymi jamami związane były rowki, będących pozostałościami po dolnych, wkopanych w ziemię częściach ogrodzeń lub ścian budynków. Obok nich wystąpiły liczne doły posłupowe.

Wyraźne są dwa układy rowków, z których jeden interpretować można jako ślad płotu ogradzającego jamy, bądź też pozostałość po zewnętrznej ścianie wydłużonego budynku, wewnątrz którego znajdowały się jamy produkcyjne.

Z tej fazy użytkowania stanowiska pochodzi około 4000 fragmentów ceramiki. Wszystkie należy datować na okres od początku 2 połowy XVI w. do końca 1 połowy wieku XVII-go. W skład zbioru wchodzi fragmenty garnków, mis i dzbanów/pucharów. Poza nimi znaleziono pojedyncze fragmenty patelni/tygli, pokrywek i miseczek.